

[DZIELACIEL *sb m*

V pl dzieláci(e)le.

Sł stp, Cn brak.

Człowiek, który coś robi [czego]:

*Wyrażenie:**bibl.* »dzielaciel nieprawości«: A tedy [powiem im/ iż nigdy nie znałem was/ odyidzié odemnie dzieláciele (*marg*) robotnicy. (-) niepráwości [*operantes iniquitatem*]. *BudBib Matth 7/23* (*Linde błędnie s.v. dzielaciel*).

Synonimy: czyniciel, robotnik, sprawca, sprawiciel, wykonywacz, wypełniel.

Cf 2. **DZIELCA**, 2. **DZIELNIK**

BC